

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-255/13

I przeciwko Health Service Executive

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia)]

Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuł 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 i 2 — Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 — Artykuł 11 — Obywatel państwa członkowskiego ubezpieczony w państwie zamieszkania — Wystąpienie ciężkiej i nagłej choroby podczas wakacji w innym państwie członkowskim — Osoba zmuszona do pozostania w tym drugim państwie przez jedenaście lat z powodu swojej choroby i dostępności wyspecjalizowanej opieki medycznej w pobliżu miejsca, w którym mieszka — Udzielanie świadczeń rzeczowych w tym drugim państwie — Pojęcia „zamieszkania” i „pobytu”

Streszczenie – wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 czerwca 2014 r.

1. *Zabezpieczenie społeczne — Pracownicy migrujący — Osoba mająca jednocześnie dwa zwykłe miejsca zamieszkania na terytorium dwóch różnych państw członkowskich — Niedopuszczalność — Reguła zgodna z wymogami stosowania rozporządzenia nr 883/2004*

(rozporządzenia: nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady; Rady nr 1408/71)

2. *Zabezpieczenie społeczne — Pracownicy migrujący — Ubezpieczenie zdrowotne — Świadczenia rzeczowe udzielone w innym państwie członkowskim — Pojęcie „zamieszkania” zainteresowanego — Kryteria oceny*

[rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady: nr 883/2004, art. 1 lit. j); nr 987/2009, art. 11 ust. 1, 2]

3. *Zabezpieczenie społeczne — Pracownicy migrujący — Ubezpieczenie zdrowotne — Świadczenia rzeczowe udzielone w innym państwie członkowskim — Właściwe ustawodawstwo — Zamieszkanie — Definicja*

(rozporządzenie Rady nr 1408/71)

4. *Zabezpieczenie społeczne — Pracownicy migrujący — Ubezpieczenie zdrowotne — Obywatel dotknięty poważną chorobą w państwie członkowskim innym niż jego państwo zamieszkania — Świadczenia rzeczowe udzielone w państwie członkowskim miejsca pobytu —*

Długotrwałe świadczenia wynikające ze schorzenia zainteresowanego — Pojęcie „zamieszkania” i „pobytu” — Ustalenie zwykłego ośrodka interesów życiowych obywatela — Ocena przez sąd krajowy — Granice

[rozporządzenie nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, art. 1 lit. j), k), art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1, 2]

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 40–42, 47)

2. Na podstawie art. 1 lit. j) rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego określenie „zamieszkanie” oznacza miejsce, w którym osoba zwykle przebywa.

W celu ustalenia zwykłego ośrodka interesów życiowych danej osoby sąd odsyłający musi wziąć pod uwagę wszystkie istotne kryteria, w szczególności te wymienione w art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 987/2009 ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 883/2004 oraz, na podstawie ust. 2 owego artykułu, wolę zainteresowanego dotyczącą faktycznego miejsca jego zamieszkania. Rzeczoną wolę należy ocenić w odniesieniu do faktów i obiektywnych okoliczności sprawy w postępowaniu głównym, ponieważ zwykłe oświadczenie o woli posiadania miejsca zamieszkania w określonym miejscu nie jest samo w sobie wystarczające do celów stosowania wspomnianego ust. 2.

Lista okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę w celu określenia miejsca zamieszkania osoby, aktualnie skodyfikowana w art. 11 rozporządzenia nr 987/2009, nie jest wyczerpująca i nie przewiduje hierarchii między różnymi okolicznościami wymienionymi w ust. 1 wskazanego artykułu.

(por. pkt 43, 46, 54)

3. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 44, 45)

4. Artykuł 1 lit. j) i k) rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że do celów art. 19 ust. 1 lub art. 20 ust. 1 i 2 wspomnianego rozporządzenia, w wypadku gdy obywatel Unii, który zamieszkiwał w pierwszym państwie członkowskim, został dotknięty ciężkim i nagłym schorzeniem podczas wakacji w drugim państwie członkowskim i jest zmuszony do pozostania przez jedenaście lat w tym ostatnim państwie ze względu na wspomniane schorzenie oraz dostępność wyspecjalizowanej opieki medycznej w pobliżu miejsca, w którym mieszka, należy go uważać za „przebywającego” w tym drugim państwie członkowskim, gdy zwykły ośrodek jego interesów życiowych znajduje się w pierwszym państwie członkowskim. Do sądu krajowego należy określenie zwykłego ośrodka interesów życiowych owego obywatela poprzez dokonanie oceny wszystkich istotnych okoliczności faktycznych i wzięcie pod uwagę jego woli, wynikającej ze wspomnianych okoliczności faktycznych, ponieważ wyłącznie okoliczność, że rzeczony obywatel pozostawał w drugim państwie członkowskim przez długi okres, nie wystarcza, jako taka i sama w sobie, aby uznać, że ma on miejsce zamieszkania w tym państwie.

(por. pkt 59; sentencja)